

ЛЮБИ ЧИТАЧІ!

Є особливе мистецтво – вміння створити свято для дитини. Адвент – це час очікування Різдва. Чотири тижні, під час яких крок за кроком створюється в оселі особлива атмосфера, сповнена тепла, любові, світла. Різдво дозріває в душі кожної людини, ми плекаємо його, як мати виношує дитя. Спостереження за столиком сезону й історія допоможуть дитині стати супутником Марії і Йосипа, а Божественному Світлу народитися в душі кожної людини. Столик сезону – так називають особливе місце в домі, де за допомогою маленьких декорацій ми робимо для дитини видимим те, що відбувається як у природі, так і в духовному світі. Те, що з'являється на столику сезону, не може використовуватися дітьми в грі, але сильно спонукає їхню фантазію й здібність до спостереження. Для цього не обов'язково мати вдома окремих столик, це може бути підвіконня або книжкова полиця. Перший тиждень Адвенту пов'язаний із мінеральним світом. На столику з'являється коричнева тканина, поступово з гальки викладається доріжка, по якій йдуть Марія і Йосип. Завдяки різнобарвним відшліфованим камінцям ця доріжка стає особливо красивою. Кристали таємниче поблискують з печерок, вони таять у собі зоряне світло. На другий тиждень з'являються рослини. Мох і шишки, красиві лишайники, невеликі домашні рослини в горщиках, які в уяві дитини легко перетворюються на ліс. Третій тиждень пов'язана зі світом тварин. У долинах з'являються овечки, з-під каміння визирають мишки, в хліві віл стоїть перед стогом сіна, а поруч із Марією та Йосипом – їх вірний супутник, ося. На четвертому тижні з'являються люди – в першу чергу пастухи. Декорації для столика сезону не обов'язково повинні бути творами мистецтва, здорова фантазія дитини домальовує ландшафти і героїв.

Ця книга теж була задумана як свого роду календар Адвента, в якому кожна історія відповідає одному дню шляху, шляху, який веде до Різдва. Щоденні історії написані для дітей початкової школи, а найменшим добре розповідати протягом тижня тільки одну історію. Малюки можуть грати в Адвент або малювати до цієї історії свої малюнки.

Розповідання історій Адвента може стати особливою традицією в передріздвяний час, коли батьки ввечері запалюють свічку і в спокої, готуючись до сну, разом із дитиною переживають ще один день шляху Марії і Йосипа до Вифлеєму. Особливо добре, якщо історії будуть саме переповідатися дітям батьками, а не прочитуватися з книги. Величезне значення при оповіданні відіграють радість і фантазія, які пробуджують в дитині відчуття того, що Різдво очікується усіма істотами в усьому світі. З кожним днем, з кожною маленькою розповіддю можна буде відчутти, як світло Різдва, що наближається, все сильніше сяє в душі і під Різдвяну ніч наповнює всі почуття.

Деякі розповіді нагадують різдвяні історії фламандського письменника Фелікса Тіммерманса, але остаточний варіант сформувався завдяки двом сяючим уважним дитячим очкам і парі маленьких вушок, які знову й знову хотіли слухати історії про Різдво.

Георг Драйсіг

ЗМІСТ

Перший тиждень

Перший день	Кам'янистий шлях до Вифлеєму
Другий день	Таємниця великого каменя
Третій день	Чому вода взимку перетворюється на лід
Четвертий день	Диво біля джерела
П'ятий день	Що вітер співав Марії
Шостий день	Голка з місячного срібла й нитки із зоряного саява
Сьомий день	Світло ліхтаря

Другий тиждень

Перший день	Чому яблука червоні
Другий день	Татарник сріблястий
Третій день	У колючому лісі
Четвертий день	Дар пророка
П'ятий день	Ялина
Шостий день	Чому люди полюбили терен
Сьомий день	Таємниця троянди

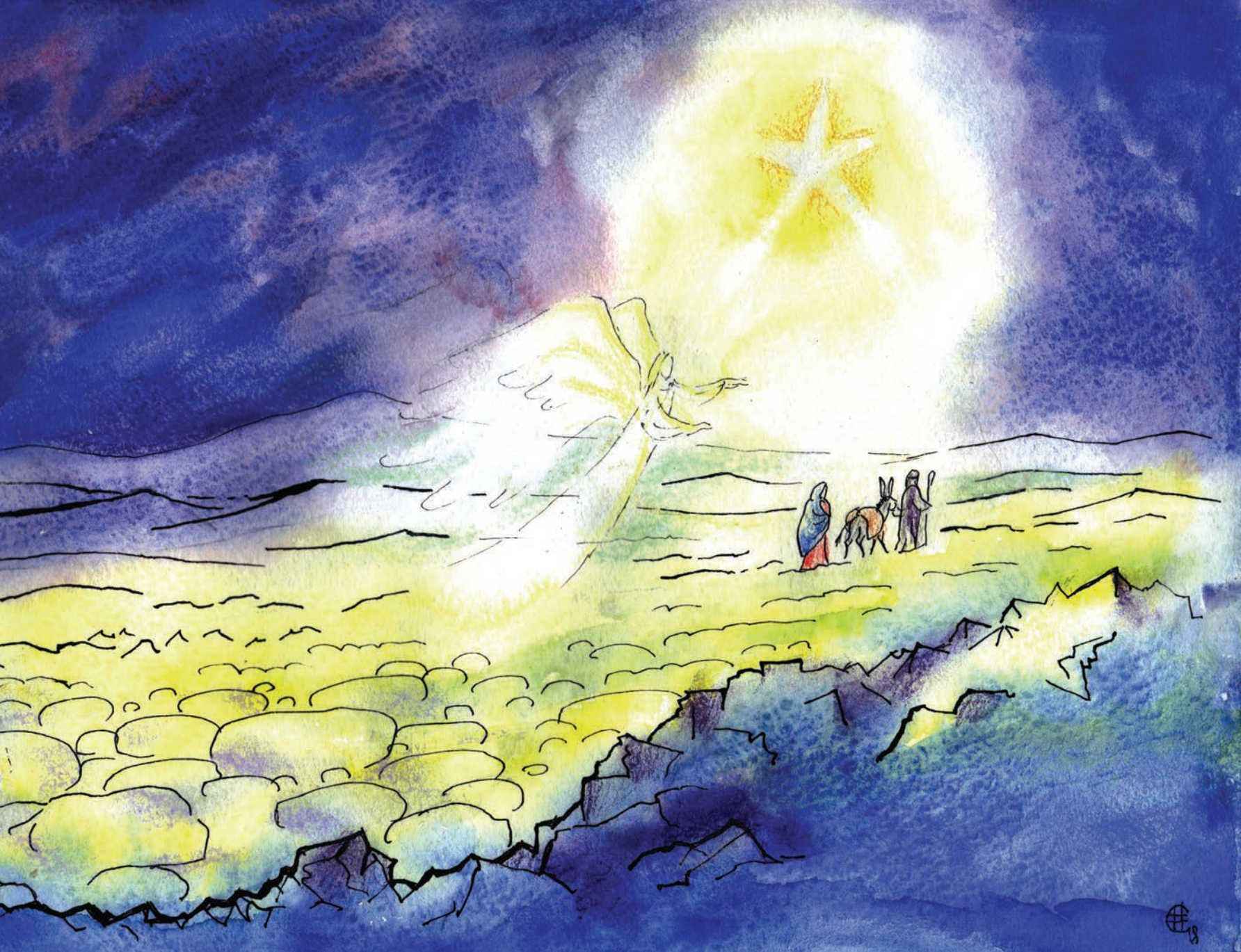
Третій тиждень

Перший день	Чому віслучок не хотів відпочивати
Другий день	Що павучок зробив для Марії
Третій день	Чому у кролика білий хвостик
Четвертий день	Білчині запаси
П'ятий день	Сторожовий пес Петер
Шостий день	Історія овечки, яка не хотіла стригтись
Сьомий день	Різдвяна мишка

Четвертий тиждень

Перший день	Пучок соломи
Другий день	Гарячий суп жебрачки
Третій день	Жива ватра
Четвертий день	Старий доглядач міської брами
П'ятий день	Даніель і його флейта
Шостий день	Господар вифлеємського заїзду
Сьомий день	Син Божий

Марія та Йосип ішли дорогою на Вифлеєм. Перед ними бадьоро дріботів віслючок. Бувалий у бувальцях мандрівник Йосип міцно стискав у руці посох, з яким упевнено йшов уперед. Марія, Божа Мати, з усієї снаги намагалася йти так само швидко, як і Йосип, але, не звичаєсна до ходьби кам'янистими стежками, вона раз-у-раз перепілялася за темне гостре каміння на дорозі. Зціпивши зуби вона терпіла, намагаючись затамувати свій біль, але деколи стримуватися було вже несила, і сльози самі наверталися на очі. Йосип і віслючок, зосереджені на тому, щоб не збитися з дороги, не помічали цього. Але Ангел, приставлений наглядати за трьома подорожніми, помітив, що Марія тихо плаче. Він нахилився до неї й спитав: «Маріє, вірна слугине Господня, чому ти плачеш? Ти йдеш у Вифлеєм, де тобі судилося привести у світ Божого Сина. Хіба тебе це не тішить?» Марія відповіла Ангелу: «Дуже тішить, і в очікуванні народження Божого Сина я не хочу плакати, але темне й гостре каміння ранить мої ноги, і від цього болю мені важко йти». Як тільки Ангел почув це, він звернув свої небесні очі на придорожнє каміння. Під його променистим поглядом камені почали змінюватися. Їхні гострі кути заокруглилися, і вони обернулися на різнобарвні камінці. Деякі стали прозорі, мов скло, і засяяли, як очі Ангела. Тепер Марія спокійно могла продовжити свій шлях у Вифлеєм, її ноги без болю ступали по барвистих і гладких камінцях.

Якось Марія та Йосип, прямуючи до Вифлеєма, підійшли до величезного каменя. Він лежав посеред дороги, і всі подорожні, щоб продовжити свій шлях, мали огинати камінь збоку або намагатися через нього перелізти. Тому, що камінь лежав посеред дороги, було своє пояснення. А було це так: коли прокладали дорогу через ліс, робота вимушено зупинилася, бо на шляху лежав величезний камінь. Семеро дужих чоловіків відкотили його набік. Але коли наступного дня вони прийшли на роботу, то камінь лежав на тому ж місці, що й учора. Чоловіки лайнулися, але поплювали на руки, засукали рукава й узялися до тяжкої праці. Вони знову відкотили камінь на узбіччя. Але наступного ранку камінь любісінько лежав на тому ж місці. Цього разу робітники дуже сильно розсердились. Утретє вони спробували відкотити камінь з дороги. Але коли наступного дня вони знову знайшли камінь на звичному місці, наче його й не рухали, вони вже не лаялись, а з подивом питали один одного, що б це могло означати. Не дошукавшись відповіді самотужки, вони вирішили розповісти цю історію мудрецю-самітнику, який жив неподалік у лісі. Старець їх уважно вислухав, задумливо кивнув головою і сказав: «Той, кому судилося прибрати цей величезний камінь з дороги, ще не з'явився. Залиште його лежати там, де він є, на волю того, кому призначено це зробити». Дужі чоловіки дослухалися до його поради, і відтоді камінь непорушно лежав посеред дороги, завдаючи прикрощів подорожнім, які мусили його минати.

Марія та Йосип також зупинилися перед каменем. Звісно, Йосипові було не під силу зрушити камінь з місця, не зміг би він цього зробити навіть за допомогою віслючка. Стоячи перед несподіваною перепорою, Йосип легенько стукнув по каменю своїм дорожнім посохом. Це був легкий удар, скоріше навіть дотик, але щойно кінчик посоха доторкнувся до каменя, камінь розколовся на дві рівні частини. Половинки його розпалися в різні боки – одна по праву сторону дороги, а друга по ліву. У самій серцевині каменя відкрилася печера, усипана кристалами, що сяяли на сонці, вражаючи своєю розкішшю. Тепер Марія та Йосип могли спокійно рухатися далі.

Трохи згодом на дорозі об'явився лісовий самітник. Коли він побачив розчахнутий навпіл камінь з кристалами, що сяяли на сонці, його очі засвітилися від радості. «Той, кому призначено прибрати камінь з дороги, уже з'явився», – тихо мовив старець сам до себе. Його серце сповнилося радістю та надією.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.